

Εποχές Οπτήλα και Θραυτήλα

Από έναν Χειρόγραφο Κώδικα της Βασιλικής Βιβλιοθήκης Παρισιού, με λατινικό τίτλο «ANECDOTA GRAECA), δηλαδή «Ελληνικά Ανέκδοτα», που εκδόθηκε το έτος 1839 από τον J.A. Cramer και το Ακαδημαϊκό Τυπογραφείο, πληροφορούμαστε ότι:

Ο «δικός» μας και ας πούμε «αντίστοιχος», Φώτης Γιαγκούλας, που έδρασε στις αρχές του προηγούμενου αιώνα στις περιοχές Κοζάνης-Λάρισας και μέχρις Αθηνών, ήταν όχι μόνον λεβέντης και αμείλικτος τιμωρός κάθε παραδόπιστου και εξουσιαστή, που «έμπαινε και δεν έβγαине ζωντανός» στις περιοχές «εμβλείας» του, αλλά ο κάθε αρχαιοελληνικής κακοαντιγραφής του ονόματός του βάρβαρος Οπτήλας (κατάσκοπος) και Θραυτήλας (ροπαλοφόρος) των Λατίνων, ήταν πράγματι αγριάνθρωποι και ανθρωποειδή κτήνη, χρησιμοποιούμενα για την αρπαγή της εξουσίας και του χρήματος στο Ρωμαϊκό κράτος και την «Νέα Τάξη Πραγμάτων» που άφησε πίσω του.

Στην σελίδα 74 του παραπάνω Κώδικα, αναφέρονται τα εξής αδιδακτα και αποκρυβόμενα σε κακοποιημένη ελληνική γραφή:

«Εντεύθεν ο Μάξιμος, αμφοτέρων διαμαρτών, εχαλέπαινε και τον Οπτήλαν και Θραυτήλαν μεταπεμψάμενος, άνδρας Σκύθας και κατά πόλεμον άρίστους, σύν Αετίω δε στρατευσάμενους και Βαλεντινιανώ προσοικειωθέντας».

Αυτός ο Μάξιμος ήθελε να αρπάξει την εξουσία από τον Βαλεντινιανό και «φύτεψε» δίπλα του *«άρίστους άνδρας κατά πόλεμον»*, που θα δούμε αμέσως πόσο «άνδρες» και «άριστοι» ήταν.

Όταν ο βασιλιάς Βαλεντινιανός θέλησε να ασκηθεί με το άλογό του στο «Πεδίο του Άρεως», προφανώς της Ρώμης, πήγε εκεί με συνοδεία λίγων πιστών του και «σφήνα» τους «γενναίους πολεμιστές» Οπτήλα και Θραυτήλα. Αφίππευσε και κατευθύνθηκε στο σημείο να πάρει το τόξο του, οπότε ο Οπτήλας από πίσω του τον χτυπά στον κρόταφο. Γυρίζει ο Βαλεντινιανός να δει ποιος τον χτύπησε και δέχεται από τον φονιά Οπτήλα θανατηφόρο δεύτερο χτύπημα στο πρόσωπο και πέφτει αιμόφυρτος, ενώ ο άλλος «γενναίος πολεμιστής» Θραυτήλας κατασυντρίβει την κεφαλή του εκεί παρόντα επίδοξο Ηράκλειο.

Αμέσως και μετά τις «γενναίες πράξεις» των δύο αυτών «κατά πόλεμον άρίστων», ακολουθεί η μεταβίβαση της βασιλείας, ως εξής: Αμφότεροι αρπάζουν το διάδημα του υπ' αυτών δολοφονημένου βασιλιά και το βασιλικό άλογο και τρέχουν αμέσως στον εντολέα τους Μάξιμο και τα παραδίδουν, *«στέφοντας»* αυτόν βασιλιά των Ρωμαίων!

Η περίπτωση -και κατά τις τότε και τώρα συνήθειες- «διανθίζεται» και με τις για το «πόπολο» εντυπώσεις, ως εξής: *«δαιμόνιον δε τι επί τω Βαλεντινιανού θανάτω συνέβη»*, δηλαδή «θεϊκό θαύμα», όπως επί χιλιετίας μας παραμυθιάζουν! Δείτε τι βρήκαν για το «πόπολο»: *«μελισσών γάρ εσμός επιγενόμενος, το ες την γην απ' αυτού ρυέν αίμα ανιμήσατο και άπαν εμύζησεν»!*

Ήρθε -γράφουν- σμήνος μελισσών και με ευλάβεια απορρόφησε από την γη το χυμένο αίμα του βασιλιά!!

Έτσι και με αυτά, έζησαν -και συνεχίζουν οι διάδοχοί τους- καλά και εμείς, οι πιστεύοντες τα παρόμοια, πολύ χειρότερα!

Τα βεβαιώνει η ίδια «γραφή», η οποία, αμέσως παρακάτω, λέγει: *«αλλά τη των χρημάτων χορηγία ο Μάξιμος περιών (έχων), των βασιλείων εκράτει. Οιηθείς (θεωρών) δε βεβαίαν αυτώ έσεσθαι την αρχήν (όπως όλοι τους και πάντοτε) βιάζεται την Ευδοξίαν (βιάζει την Ευδοξία, γυναίκα του Βαλεντινιανού), θάνατον απειλών! Ούτω ούν Μάξιμος, επί την Ρωμαίων ηγεμονίαν ήλθε»!*

Δίδαγμα εκ του παρόντος: «Ούτω ούν» όλοι οι «Μάξιμοι» και όλων των εποχών, πολύ δε περισσότερο των σημερινών, στην καμπούρα της ξέφραγης χώρας μας έρχονται και των ακένωτων χρηματικών ροών «ούκ απέρχονται»! Και «συνελόντι ειπείν»: Απουσιάζει βλέπετε ο... Γιαγκούλας μας! Για πόσο όμως;

